



Regionale Veteranendag in Goirle op 2 november 2013.

Veteranen zijn zeer divers van achtergrond en leeftijd. De oudste veteranen zijn ingezet tijdens de Tweede Wereldoorlog, de jongste veteranen zijn net teruggekeerd van hun missie in Afghanistan. Maar één ding hebben alle veteranen gemeen: ze hebben allen hun eigen verhaal.

De gemeenten Goirle, Tilburg, Oisterwijk en Loon op Zand organiseren op 2 november a.s. een Regionale Veteranendag: een middag waarop de veteranen uit onze regio samenkomen en hun verhalen kunnen delen.

In het kader van de Regionale Veteranendag geven wij het woord aan de 61 jarige veteraan Antoon van de Wiel uit Oisterwijk die wij hiervoor hebben benaderd. Dit is zijn verhaal over zijn uitzending naar Srebrenica.

“In 1972 ben ik in dienst gekomen en ik heb tijdens mijn dienstdtijd veel functies vervuld bij de Geneeskundige Dienst”. Uitvoerig vertelt Van de Wiel over zijn loopbaan bij de Koninklijke Landmacht. In 1995 is hij met Dutchbat 3 uitgezonden naar Bosnië-Herzegovina. “Ik stond al een paar jaar hoog op de lijst om uitgezonden te worden.

Om een aanwijzing te voorkomen, heb ik mij op een zeker moment vrijwillig aangemeld. Vrijwel direct daarna werd ik geselecteerd. Na een korte opwerkijd werd ik op 1 april 1995 geplaatst in Srebrenica. De problemen in de enclave waren toen al zichtbaar Eind april werd de enclave volledig afgesloten”. Hij vertelt over de oplopende tekorten, zoals brandstof en eten, waardoor de operaties binnen de enclave ernstig werden bemoeilijkt. De aflossing van de verschillende posten kon nog nauwelijks plaatsvinden. Ook zijn werkzaamheden op het gebied van hygiëne preventie kon hij niet uitvoeren.

Van de Wiel: “Op 6 juli begonnen de problemen pas echt goed. Observatieposten, die alleen nog maar te voet bereikbaar waren, werden aangevallen. Collega’s van observatieposten werden gegijzeld en een collega is door een handgranaat om het leven gekomen. De omsingeling van de enclave was compleet. Vanaf een punt in de bergen was het kampement in Potočari door de Serven eenvoudig onder controle te houden. Van hun aanwezigheid liet men blijken door ieder uur een paar gerichte schoten af te vuren”. Uitgebreid vertelt Van de Wiel hoe de vluchtelingen vanaf 9 juli toestroomden. Van de Wiel: “Ik heb veel tussen de vluchtelingen in de fabriekshal op de compound Potocari gelopen. De hulp die we konden bieden was beperkt want zelf hadden we nauwelijks middelen. Op 11 juli was de enclave gevallen en kwam Mladić op het kamp. Hij toonde zich heer en meester. Daarna heb ik hem niet meer gezien. Van enige ondersteuning van hogerhand heb ik zelf niets gemerkt.”

Van de Wiel vertelt dat kort daarna Dutchbat 3 werd teruggetrokken en over het “welkomstgedoe” in Zagreb. “Wij waren blij dat we het overleefd hadden en naar huis konden. Bij het thuisfront was er veel spanning, vooral door de berichtgeving in de media. Op de vraag hoe hij op zijn uitzending terugkijkt, antwoordt hij: “Ik had de uitzending niet willen missen, maar gezond was het niet. De uitzending heeft op mij impact gehad en in sommige dingen is dat nog steeds merkbaar. Regelmatig is er contact met de collega’s van Dutchbat 3. Als we bij elkaar zitten, wordt er niet zoveel over gesproken” Van de Wiel heeft de gelegenheid aangegrepen om terug te gaan. “Tijdens mijn uitzending naar Banja Luka in 2006 ben ik tweemaal teruggeweest naar Srebrenica. Daar heb ik verschillende locaties bezocht. Het was voor mij een verademing om alles terug te zien en de wederopbouw te ervaren. Hierdoor kan ik beter omgaan met de situatie”.



Foto uit de privécollectie van Antoon van der Wiel, Srebrenica (Bosnië Herzegovina) 1995

Tekst van Jan Schrijver en Hans Kroes